

Med god grund ventede hans meningsfæller, at hans medlemskab i folketinget skulle betyde en fortsættelse af den solide og ansvarsbevidste arbejdsindsats, som Francke havde påbegyndt i det faglige, politisk organisatoriske og kommunale arbejde. Franckes deltagelse i det offentlige liv var nemlig en naturlig konsekvens af en pligtfølelse, der prægede ham på alle områder, hvor han satte sine evner og kræfter ind. Det var derfor også naturligt for ham, at den politiske interesse, han havde næret fra sine ganske unge år, ikke fik lov til at hæmme ham i hans bestræbelser for at supplere sin praktiske faglige uddannelse med den teoretiske viden, der gjorde ham i stand til at påtage sig et videregående ansvar. Hans ledetråd var den, at et påbegyndt arbejde i alle tilfælde skulle gøres færdigt på god og forsvarlig måde — uanset om det drejede sig om dygtiggørelse, om en erhvervs-mæssig indsats eller om et politisk tillidshverv.

Det er da også karakteristisk, at Franckes tillidshverv ofte bar vidnesbyrd om, at kendskabet til hans tidligere indsats fremkaldte ønsket om, at han skulle påtage sig nye og mere krævende opgaver.

Det lokale organisationsarbejde førtes videre i kredsarbejdet, og hans arbejde i sognerådet blev indledningen til en 8-årig periode på en sognerådsformands vanskelige post.

De medlemmer, der kendte Emil Francke, var ikke forbavsede over, at hans første år på tinge blev stilfærdige arbejdsår, der kun fortalte om nogle få selvstændige opgaver. Francke fulgte nemlig fortsat den linje, at han ville leve sig ind i arbejdsgangen og beherske det omfattende arbejdsstof, før han påtog sig de større opgaver; men ingen tvivlede om, at der på mange felter ville være blevet brug